

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในโลกยุคโลกาภิวัตน์ การออกเสียงภาษาอังกฤษในการสื่อสารในยุคของข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนนั้น จำเป็นจะต้องมีการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความเข้าใจและติดต่อสื่อสารระหว่างกันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ Finocchiaro (1974, pp.41-46 อ้างถึงใน ปิยวรรณ ศิริรัตน์, 2545, หน้า 13) การออกเสียงเป็นทักษะของการแสวงหาองค์ความรู้ที่สำคัญของมนุษย์ เพราะการออกเสียงเปรียบประดุจกุญแจไขใจเข้าสู่ศาสตร์ต่างๆ ตามความสนใจ และต้องการเพื่อมนุษย์จะได้นำความรู้มาใช้ปรับปรุง และพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง ตั้งคมอย่างมีความสุข รวมถึงการออกเสียงเป็นสิ่งที่มีการลงทุนที่น้อยที่สุด และเป็นการขยายความรู้ไปสู่วงกว้างที่สุดเช่นเดียวกัน

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น การออกเสียงภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก เพราะเป็นทักษะที่จะสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่ต้องการพูดภาษาอังกฤษสื่อสารออกไปให้เกิดประสิทธิภาพ สำหรับปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดกับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ คือ การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ Andrew Biggs (2550 อ้างถึงใน นิตราพร ทวีวัฒนวงศ์, 2554, หน้า 2) และ Christopher Wright (2553 อ้างถึงใน นิตราพร ทวีวัฒนวงศ์, 2554, หน้า 2) ได้ให้ข้อสังเกตว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านการออกเสียงซึ่งถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การสื่อสารโดยการพูดนั้นไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ คนไทยหลายคนอาจคิดว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัด ไม่ใช่ปัญหาที่สำคัญเท่าไรนัก หลายคนกล่าวว่าเพียงสื่อสารได้ก็เพียงพอแล้ว คนฟังก็พยายามที่จะเข้าใจและพยายามคาดเดาให้ถูกว่าคนพูดต้องการสื่ออะไร แต่ในความเป็นจริงแล้วการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ชัดกลับเป็นปัจจัยเสี่ยงตัวหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาในการสนทนาอย่างไม่รู้ตัว ทั้งที่การออกเสียงถือว่าเป็นกระบวนการหนึ่ง ที่สำคัญในการพูดและเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การพูดประสบความสำเร็จได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ชุมศักดิ์ มัชฌมจันทร์ (2547 อ้างถึงใน นิตราพร ทวีวัฒนวงศ์, 2554, หน้า 2) ได้ระบุไว้เหมือนกันว่า นักเรียนที่เรียน การออกเสียงภาษาอังกฤษจะมี

ปัญหาเสมอเนื่องจากการฟังลึกของภาษาแม่ กล่าวคือความแตกต่างของ ระบบเสียงระหว่าง ภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาอังกฤษ เมื่อได้ยินภาษาอังกฤษก็จะจับเสียงนั้นเป็นเสียงในภาษาของ ตัวเองทันที จากเหตุผลดังกล่าวทำให้เชื่อได้ว่าคนที่นักเรียนมีความจำในเรื่องของการออกเสียง อย่างหนึ่งในขณะที่การออกเสียงที่ถูกต้องเป็นอีกอย่างหนึ่ง ก่อให้เกิดปัญหาในการฟังอีกด้วย

สุรณี แก้วกลม (2545, หน้า 1) ได้กล่าวว่า อย่างไรก็ตามปัญหาในการออกเสียง ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง เช่น ออกเสียงไม่ชัดเจน เกิดความไม่มั่นใจ ในการออกเสียง รู้สึกเขินอาย อันเนื่องมาจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาของตน เกิดความประหม่า จึง ควรได้มีการออกเสียงภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ดังคำกล่าวชาวจีนผู้หนึ่งว่า “โลกนี้ไม่มีสิ่งใดสูงกว่ การออกเสียงอ่านหนังสือ” สำหรับการออกเสียงภาษาอังกฤษในประเทศไทยในปัจจุบันนั้น ยังคง พบปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา แต่คนไทยมีการตื่นตัวและให้ความสนใจกับ การออกเสียงภาษาอังกฤษพอสมควร ทั้งในการศึกษาเล่าเรียน ในชีวิตประจำวัน และในเรื่อง การทำงาน ตลอดจนการได้มีโอกาสไปสัมผัสกับผู้คนในประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้ การออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญและจำเป็นเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ วนิตยา ประเสริฐสุนทร (2548, หน้า 9) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนและการฝึกทักษะการพูดและการออกเสียง ภาษาอังกฤษ ควรให้มีกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษาและการฝึกปฏิบัติที่ใกล้เคียง กับสถานการณ์จริง หรือที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกลื่นไหลในการ เรียนรู้โดยมีกิจกรรมเข้ามาช่วยในการฝึกฝน ด้านเนื้อหาที่ควรเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจ และเป็น ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในชีวิตจริง

นิทยา สุวรรณกิจ และคนอื่นๆ (2548, หน้า 17) กล่าวว่า ประโยชน์ที่ได้จากการออก เสียงภาษาอังกฤษและละครสร้างสรรค์ที่นำมาใช้เกี่ยวกับการเรียนการสอน ทำให้การเรียนมีความ น่าสนใจและน่าประทับใจมากขึ้น ทำให้นักเรียนรู้จักการให้ความสำคัญของการออกเสียง ภาษาอังกฤษ พัฒนาด้านจิตใจ เป็นผู้มีเหตุผล รู้จักรับฟัง เกิดความชำนาญในการพูดปากเปล่า และ พัฒนาทางด้านภาษา มีความมั่นใจในตัวเอง นักเรียนได้พัฒนาบุคลิกของตัวนักเรียนเอง ได้รับ คุณค่าและเกิดความสุขสนาน ทำให้นักเรียนมีความเป็นตัวของตัวเอง ฟังตนเองได้ และมีอิสระทาง ความคิดอีกด้วย

วีรวัลย์ โพธิ์หนองไฮ (2549, หน้า 23) ได้กล่าวว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ สามารถ ฝึกฝนได้ด้วยตนเอง และฝึกฝนจากการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ได้ เช่น การเรียนรู้แบบร่วมมือ และ การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ เป็นต้น ในส่วนของการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ช่วยให้ ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตัวเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จ ได้โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่า แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสมาชิกในกลุ่มต้องรับผิดชอบ

ร่วมกัน สมาชิกจะมีการพูดคุยกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ได้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะได้ความรู้จากเพื่อน และสิ่งที่เป็นผลพลอยได้จากการใช้ชีวิตกับการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ อีกประการหนึ่งคือ การที่ผู้เรียนรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และส่งผลทำให้เกิดการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืนต่อไป

Thirteen Organization (2004, p.112) ได้กล่าวไว้ว่าข้อดีของปัจจัยแวดล้อมในการเรียนรู้ โดยแบบร่วมมือจากการเรียนของนักเรียน ซึ่งรวมถึงเรื่องต่างๆ โดยนักเรียนได้เรียนรู้การทำงานกับ คนที่มีหลายแบบมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ทำให้นักเรียนได้พบโอกาสจากการสะท้อนกลับ และการตอบกลับต่อการตอบสนองที่หลากหลายของผู้เรียนแต่ละคน นำมาซึ่งการเพิ่มคำถาม นักเรียนสามารถเพิ่มมุมมองในประเด็นที่มีฐานบนความแตกต่างด้านวัฒนธรรม จึงเป็นการแลกเปลี่ยน ความช่วยเหลือต่อนักเรียนที่คิดว่าการเข้าใจวัฒนธรรมอื่นๆ และยอมรับความแตกต่างระหว่าง บุคคล และพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ในการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการ หนึ่งที่จะสามารถฝึกฝน พัฒนาทักษะ และศักยภาพในการแสดงออกทางด้านการออกเสียง ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ และทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น มีความกล้า แสดงออก มีความมั่นใจในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีและมีปฏิสัมพันธ์ ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ วณิชยา ประเสริฐสุนทร (2548, หน้า 9)

นอกจากการเรียนรู้แบบร่วมมือแล้ว ยังมีการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ นักเรียนได้ลงมือกระทำสิ่งต่างๆ ที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ในครั้งนั้นๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ ตลอดจนศักยภาพ และสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะที่ลงมือปฏิบัติ นอกจากนี้ ยังเป็นการกระตุ้นกระบวนการทางความคิดของผู้เรียนให้มีการวางแผนก่อนลงมือ ปฏิบัติ เพื่อให้ผลจากการลงมือปฏิบัติประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ

วีรวัลย์ โพธิ์หนองไฮ (2549, หน้า 23) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ เป็นวิธี การเรียนรู้ที่มีประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2553 มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้เน้นการปฏิบัติการออกเสียงภาษาอังกฤษและสามารถใช้ ภาษาอังกฤษในการสนทนาติดต่อสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับงานอื่นๆ รวมทั้งงานด้านธุรกิจเบื้องต้นและ นำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับการดำเนินชีวิตหรือธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยวิธีการจัด การเรียนการสอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ลงมือปฏิบัติงานจริงให้สอดคล้องกับวิชาชีพใน อนาคตของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ไชยพันธ์ โดเทศ (2551 อ้างถึงใน อัจฉริน จิตต์ปรารพ, 2554,

หน้า 2) จะเห็นได้ว่านักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มผู้เรียนอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังไม่สามารถพูดออกเสียงและเขียนภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพด้านธุรกิจในระดับที่พึงพอใจ

นอกจากนี้ การฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ ก็มีความสำคัญในการที่จะช่วยพัฒนาขีดความสามารถของนักเรียนในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีการฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง หากนักเรียนเกิดปัญหาในการออกเสียงหรือการสื่อสาร ก็สามารถปรับแก้ได้ และสามารถรู้ได้ทันทีว่า นักเรียนมีปัญหาเกิดจากอะไร ทั้งครูและนักเรียนได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ได้แก้ไขปัญหาและหาทางออกที่ดีที่สุดร่วมกัน ซึ่งวิธีการในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน ให้มีคุณภาพที่ดี และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

จากการศึกษาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนมีความรู้สึกที่ไม่ชอบออกเสียงภาษาอังกฤษ ออกเสียงค่อนข้างยาก ไม่เข้าใจเกิดความรู้สึกกลัวและเงินอาย ในเวลาที่จะต้องอ่านออกเสียงและพูดคุยภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดปัญหาและไม่อยากจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำให้ไม่เห็นความสำคัญ ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรมีการศึกษาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และนำมาพัฒนาศักยภาพ ปรับปรุงวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น เป็นการช่วยพัฒนาคน สังคม และประเทศชาติอีกทางหนึ่งด้วย นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และพร้อมปรับปรุงแก้ไขการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง เพื่อจุดประสงค์สูงสุดของการศึกษา นั่นคือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง

คำถามวิจัย

1. ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
3. ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ แตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ที่เรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบเน้นปฏิบัติ ในด้านต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ที่เรียนรู้แบบร่วมมือ ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ที่เรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา จำนวน 3 ห้องเรียน รวมประชากรทั้งหมด 90 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 20 คน ทั้งหมด 40 คน จาก 3 ห้องเรียน รวมประชากร 90 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง

อย่างง่าย ที่ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการกลุ่ม และกลุ่มวิธีการทดลองเข้ากลุ่มทั้งสองกลุ่มโดยวิธีจับสลาก และได้กลุ่มทดลองให้ได้รับการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

2. ขอบเขตด้านเนื้อหาและตัวแปรศึกษา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยได้นำมาจากแบบเรียน สื่อและเอกสารต่างๆ ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน ที่ตรงตามการวิเคราะห์คุณภาพผู้เรียน และสาระการเรียนรู้แกนกลางที่อยู่ในตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และเนื้อหาหลักได้นำมาจากการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามคู่มือ ACTIVITY BOOK ของ สำนักพิมพ์พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) ของแผนการจัดการเรียนรู้ NEW EXPRESS ENGLISH 3 โดยนำมาสร้างและดัดแปลงเป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบเน้นปฏิบัติ จำนวน 18 ชั่วโมง

ตัวแปรที่ศึกษา

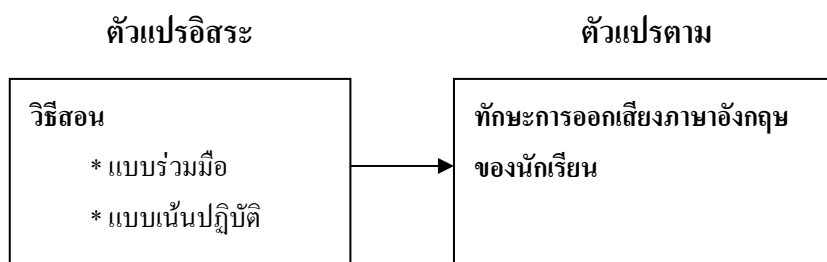
1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 แบบ คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการจัดการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน

3. ขอบเขตด้านเวลา

ผู้สอนทำการทดลองสอนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยใช้เวลา 16 ชั่วโมง รวมกับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง รวม 14 ชั่วโมง ในเวลา 5 สัปดาห์ โดยในสัปดาห์ที่ 1 ของการจัดการเรียนรู้จะใช้เวลา 1 ชั่วโมง เพื่อทำการทดสอบก่อนเรียน อีก 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง ใช้ในการจัดการเรียนรู้ และสัปดาห์ที่ 5 ใช้เวลา 1 ชั่วโมง เพื่อทำการทดสอบหลังเรียน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ ที่เรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบเน้นปฏิบัติ ที่มีต่อทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถสื่อสารความหมายภาษาอังกฤษระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งมีกระบวนการคล้ายการถอดรหัส ซึ่งกระบวนการนี้จะดำเนินไปอย่างช้า ๆ ก่อน เมื่อมีการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญแล้ว จะทำให้การออกเสียงภาษาอังกฤษกับระบบความคิดเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์และเกี่ยวเนื่องกันจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้

การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การเรียนรู้แบบกลุ่มย่อยโดยมีนักเรียนหรือสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ได้เรียนรู้ร่วมกันและช่วยกันคิดสร้างสรรค์หรือเรียนรู้สิ่งต่างๆ เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายในการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่มเพื่อน มีขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน หรือขั้นนำเสนอ ขั้นดำเนินการสอน ขั้นการฝึก ขั้นการนำไปใช้ และขั้นวัดผล ประเมินผล

การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ หมายถึง การเรียนรู้โดยให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง นักเรียนได้มีโอกาสพูดคุย ปรึกษาหารือกันกับเพื่อนในขณะที่ทำกิจกรรม ซึ่งเป็นการฝึกทักษะ ทำให้เกิดความเกิดความเข้าใจและความชำนาญมากยิ่งขึ้น มีขั้นการนำเข้าสู่เนื้อหา ขั้นการฝึก และขั้นการนำไปใช้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยจะนำไปใช้ในการพัฒนาด้านทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องในการเรียนการสอน ทำให้มีคุณภาพและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด